

Bilo je to pre sedam meseci, na današnji dan, 20. septembra 1939. godine. Sabirala sam kišne dane (dvadeset dva) s neprospavanim noćima (sedam) u dosadi koja se graničila s razočaranjem.

ČUJETE LI TO?
OPET PIČUGI...
MISLIM DA TRAŽI
VODU...

AYA!
MOREMGBA
TE AYA!

Leto prolazi. Truli zadah drveća i korenja je poput lošeg znaka. Čudno je, ali izgleda da su se moji Indijanci promenili...

DOBRO...
POŠTO SE PRAVITE DA NE ČUJETE... MORAĆU
JA.

Zanemaruju svoju zemlju, manioka nije ponovo posejana. Lovci spavaju po ceo dan, zalihe su sve manje...

Stvarno ih više ne prepoznam...

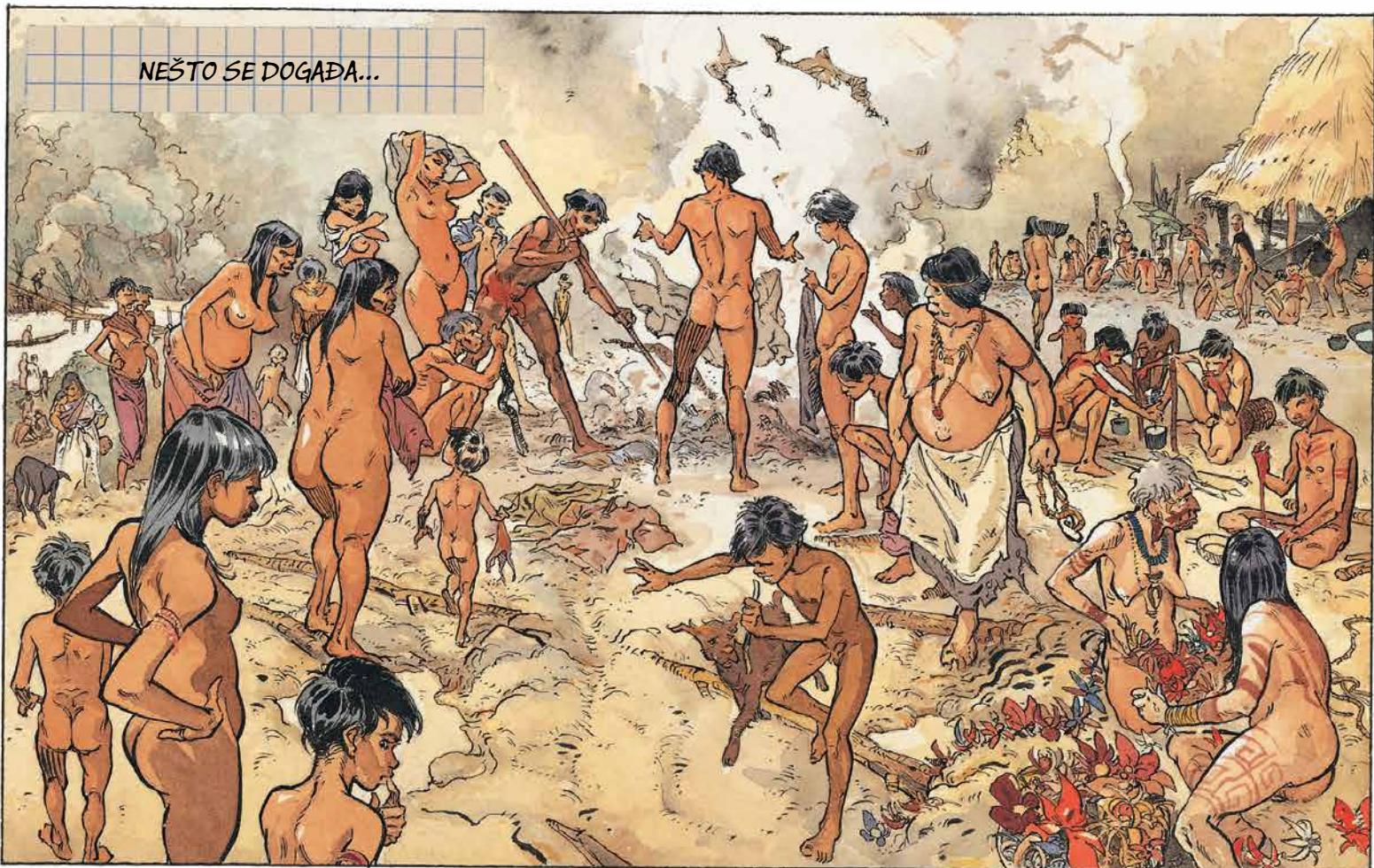
Kako su ponosne Mbije, koje su umele da se odupru misionarima, mogle za samo nekoliko meseci da izgube želju za borbot?

PIČUGI!

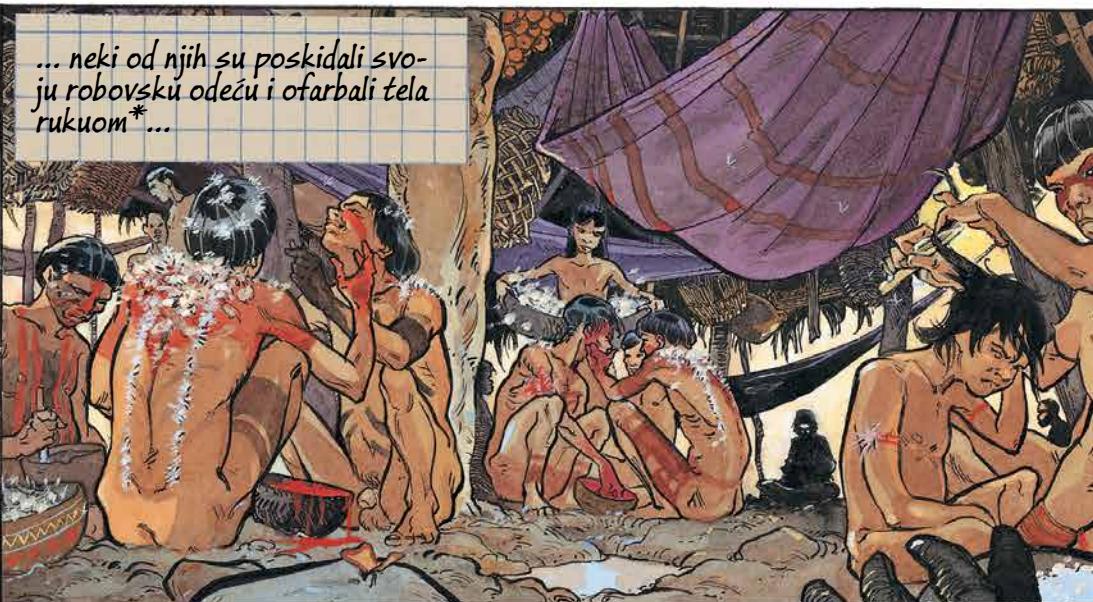
MRTAV
JE...

PIČUGI JE
MRTAV, A VI NI-
STE NI PRSTOM
MRDNULI!

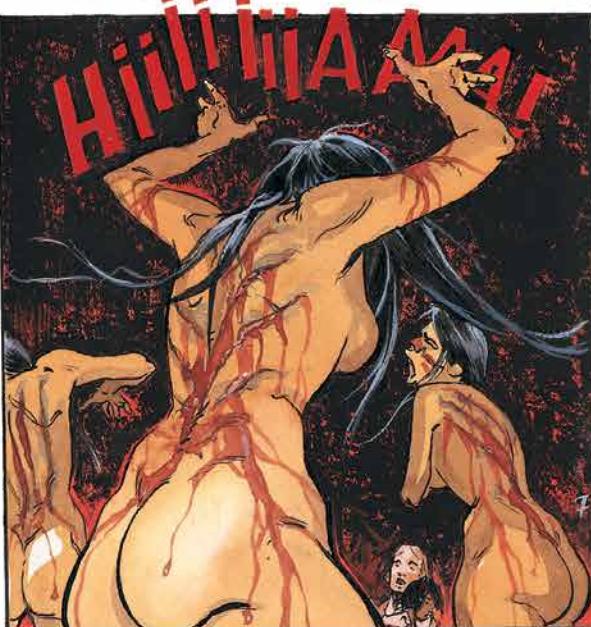

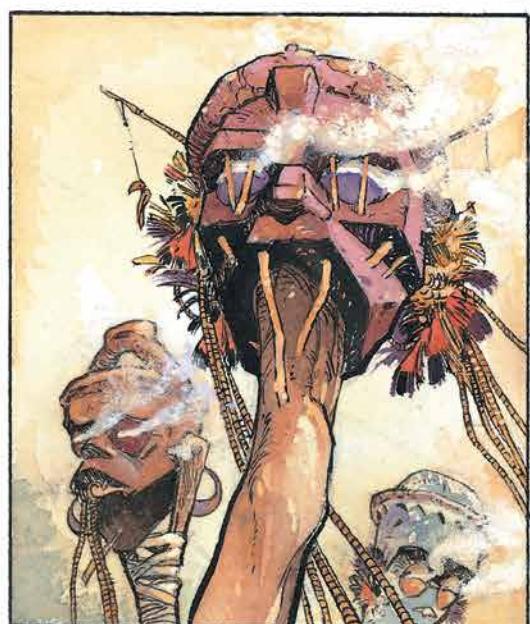
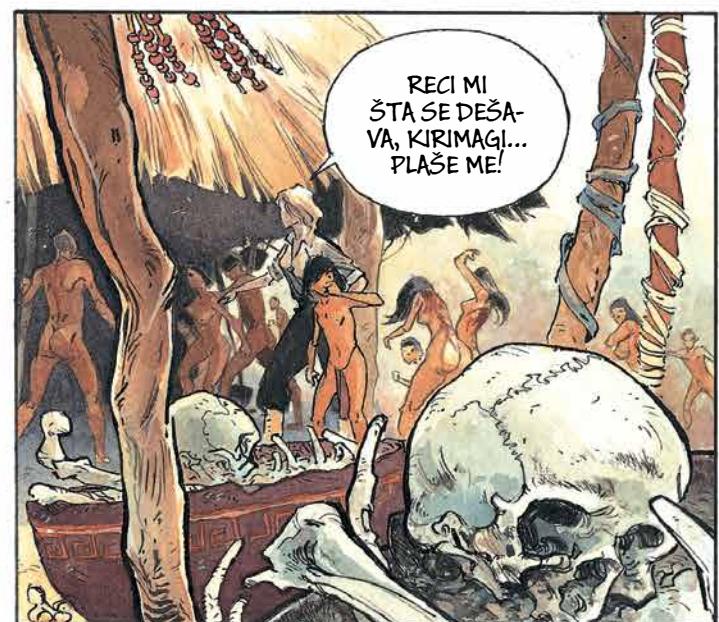
... neki od njih su poskidali svoju robovsku odeću i ofarbali tela rukuom* ...

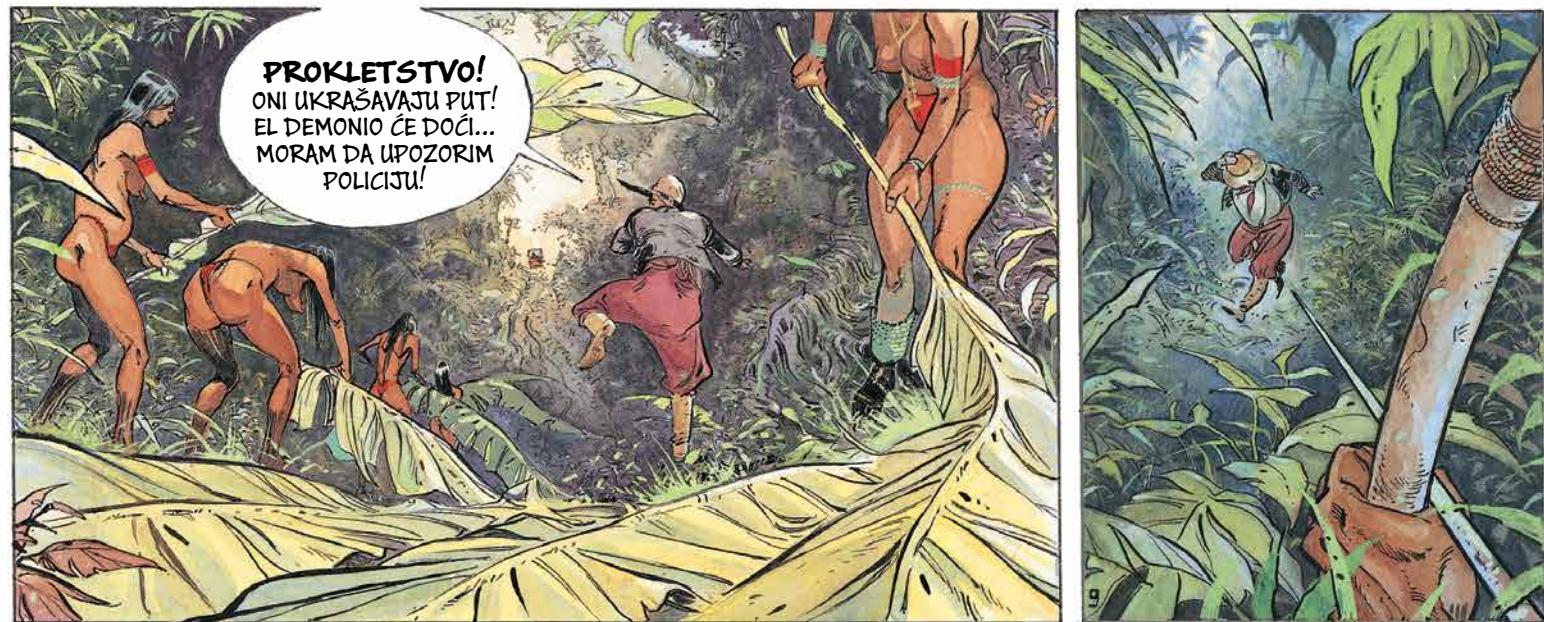
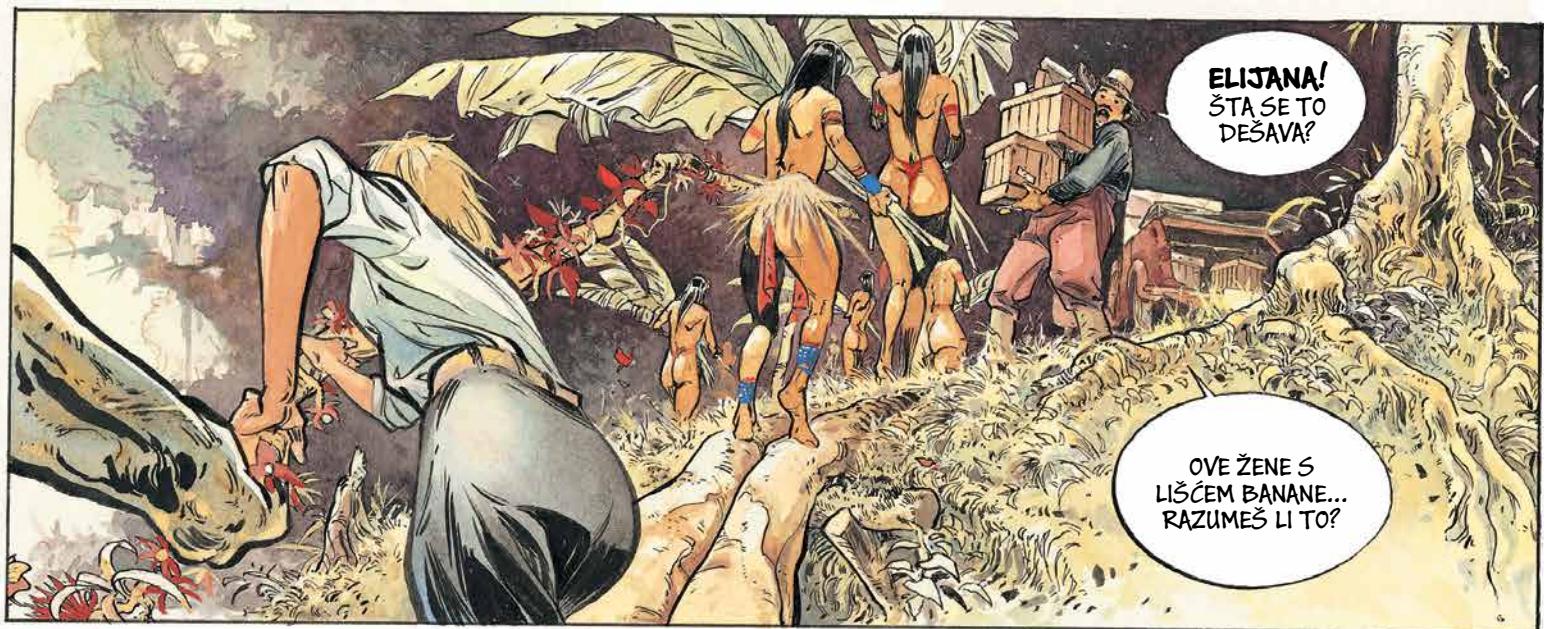

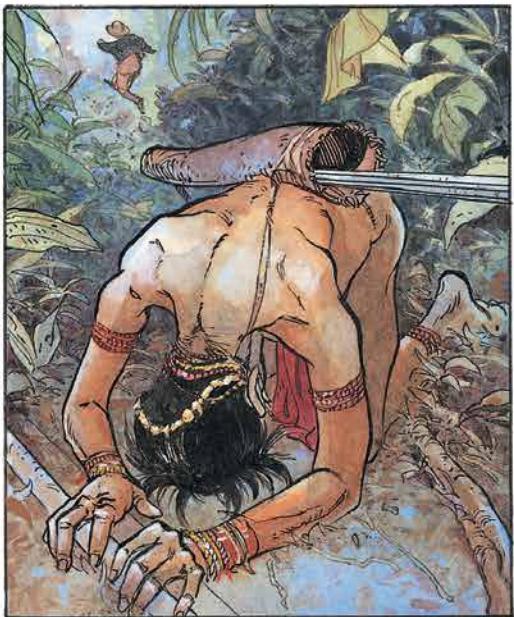
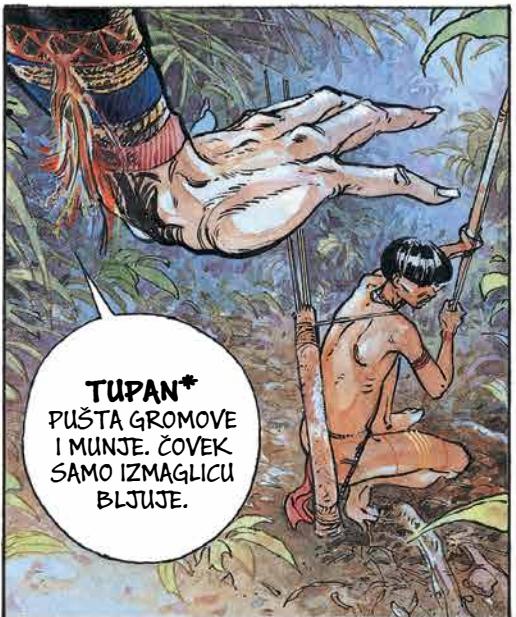
... žestoki, nadmeni, više i ne gledaju u mene.

* VRSTA PRVETA OD ČIJIH BOBICA SE DOBIJA CRVENA BOJA.

* VRHOVNO BOŽANSTVO